

И захванали тримата простаци да клечатъ на яйцето единъ подиръ другъ, да клечатъ, да го мжтятъ.

Мѣстото било стрѣмно и не знамъ какъ, тиквата се изтърколила, та тука, та тамо, та—блѣсъ — въ единъ храстъ.

Изъ храста изкочилъ заякъ, свилъ уши, вдигналъ опашка и побѣгналъ.

— Камилче! Камилче!... Измжти се! — завикали тримата простаци и хукнали подиръ заяка да го гонятъ, да го хванатъ.

Било поле — свършило се. Свилъ заякътъ въ гората, свили простацитъ по него. Гората била гжста и заякътъ се скрилъ.

— Ха сега де! Какво да правимъ?

— Знаете ли какво? — казалъ най-умниятъ. — Да се върнемъ, да вземемъ сѣкиритѣ, та да дойдемъ да сѣчемъ, да сѣчемъ, да отсѣчемъ гората, да хванемъ камилчето.

Речено — сторено.

Върнали се тримата простаци, взели сѣкиритѣ си, наточили ги хубаво и тръгнали да сѣчатъ гората.

— Както съмъ наточилъ сѣкирата, веднѣжъ да замахна, сто дървета ще отсѣка, — похвалилъ се единиятъ.

— А пъкъ азъ, както съмъ наточилъ моята!... Веднѣжъ да замахна, половинъ гора ще падне, — казалъ вториятъ.

— Е-хе, — присмѣлъ имъ се третиятъ, — пъкъ азъ моята само да повдигна и цѣлата гора ще падне...

Препирали се, препирали се, докато се скарали.

